

GYÜLEKEZETÜNK KISTÜKRE

Vámosgálfalvi Református Egyházközség

Lelkipásztor: **Szabó István János** Postacím: MS 547255 Gănești, nr. 270.
Telefon: 0265-425-126, 078-78-78-88-3. E-mail: vamosgalfalva@yahoo.com

Gondnok: **Hídi Imre** 0786-34-78-63 Kántor: **Szabó Gyula** 0760-11-60-79
Ravatalozó gondozója: **Vásárhelyi Ferenc** 0762-807-507

Iroda programja **keddtől péntekig 9-12, csütörtökön délután is 16-18-ig.**
Telefon: 0787-68-38-98

Gyülekezeti alkalmaink:

- * **Istentisztelet:** Vasárnap délelőtt 11 és délután 15 órától.
- * **Nőszövetségi bibliaóra:** Csütörtökön 18 órától.
- * **Vallásóra:** Pénteken 15 órától I-VI. osztályosoknak, 14 órától – kisebbeknek.
- * **Gyerekkórus:** Pénteken 16 órától, általános iskolások számára.
- * **Magvető kórus:** Pénteken 19 órától.
- * **Konfirmációi felkészítő:** Szombaton 17 órától.
- * **Ifjúsági bibliaóra:** Vasárnap 17 órától.

VÁGÁNY – A Vámosgálfalvi Református Egyházközség gyülekezeti lapja. Megjelenik havonta. **Szerkeszti:** Szabó István János ref. lelkipásztor.

Megjelenik Keszeg Árpád támogatásával.

Istentisztelet alapigéi

Nov. 29. ADVENT I. „Mindezt hírül vitték Jánosnak a tanítványai. Ő pedig magához hívatott tanítványai közül kettőt, és elküldte őket az Úrhoz ezzel a kérdéssel: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk? Amikor odaértek hozzá ezek a férfiak, ezt mondták: Keresztelő János küldött minket hozzád ezzel a kérdéssel: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?” Lk. 7,18-23

Dec. 6. vas. de. „Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón vidékére. És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltozott: Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek!” Mt. 15,21-28

Dec. 13. vas. de. „Mindenekelőtt pedig, testvéreim, ne esküdjete se az égre, se a földre, se más egyébre. Hanem legyen az igenetek igen, és a nemetek nem, hogy ítélet alá ne essetek.” Jak. 5,12

Dec. 20. vas. de. „Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet! Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bünt követett is el, bocsánatot nyer. Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” Jak. 5,13-18

VÁGÁNY

2015. december

A Vámosgálfalvi Református Egyházközség gyülekezeti lapja

24.

KARÁCSONY

Istentől megáldott, békés, szeretetteljes Karácsonyt, és boldog, egészségben, jókedvben, egyetértésben, jóságban, lelkiekben gazdag új esztendőt kívánunk!

Babits Mihály: Csillag után

Ülök életunt szobámban,
hideg teát kavarok...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
igéretes csillagot.

Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehemi éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton –
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.

„Aranyad tilos kivinni!”
szólna ott a vámos rám.
„Tömjened meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni.”
Százszor megállítanának, –
örülnék, ha átcsuszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
érnék hozzád, Jézusom!
Jaj és mire odaérnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett hogy bölcsöd köré
szórjak tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal,
keserűszagu mirrhámmal,
kenném véres lábadat.

Nem az általunk megszokott karácsonyi versek közé tartozik Babits Mihály itt olvasható verse. Egy ma, modern világban élő ember jön rá arra, hogy életében változásra van szükség. Akik azt hisszük, hogy a boldogságot, a teljességet megtalálhatjuk a mi világunkban, végezve a sokféle munkánkat, gyűjtve a pénzt, bezabiztosítva magunknak a mindennapi kenyeret, sőt többet is ennél – rá kell jönnünk, a léleknek is szüksége van táplálékra, mert nemcsak kenyérral él az ember... Az unalmassá, sivárrá vált emberi életbe változást, újat, áldást és boldogságot hoz, ha elszakadhatunk a mindennapi valóságtól, ha Istennél keressük a megoldást.

A pásztorok, de a három napkeleti bölc is fontosabbnak tartották a Megszületett Kisdeddal való találkozást, mint mindennapi teendőjüket, gondjukat-bajukat. Sikerral jártak és örömük beteljesedett! Aki az Urat keresi, megtalálja Őt!

A modern világunkban egyre nehezebb elindulni a Kisded felé... Túl sok mindenről kell lemondani, túl sok a tennivalónk... Könnyebb utazni, gyors közlekedési eszközök állnak szolgálatunkban, de annál több az akadály is.

Külső akadályokra panaszkodik a költő. A világ ma már nem illeti dicsérettel azt, aki Jézusnak akar hódolni kincseivel. A pénz arra való, hogy a világpiacon jól működhessen. Az emberek hitére, hódolatára igényt tart a politika.

Ugyanakkor belső akadályok is eltérítenek attól, hogy összes kincsünket, aranyunkat Istennek szenteljük. Elhatározzuk, hogy ezentúl többet adakozunk jó célokra, segítünk több rászorulóknak és betegen – de látjuk, hogy más nem így cselekszik. Megdöbbenünk, mi lesz velünk, ha ilyen könnyen feláldozzuk azt, ami biztonságot jelent számunkra: értékeinket, pénzünket, kényelmünket, életcéljainkat, kívánságainkat?

Ennek ellenére, aki komoly elhatározással indul el, odaér. Lehet, hogy szégyenkezve, ajándék és kincs helyett csak bűnbánó szíve hódolatát teszi le a Megváltó lába elé, aki a töredelmes szívet szereti, áldozatát kedvesen fogadja, és az arra vágyót bűnbocsánatban részesíti.

Szabó István János lelkipásztor

Arany, tömjén és mirha

Karácsony alkalmával sokszor halljuk ezt a három szót a Szentírásból, prédikációkban, versekben, de sokan megkérdeznék: mik ezek? Az aranyat mindenki ismeri, tömjénezésről is hallott, használják mai napig a görögkeleti egyházban.

Az indiai **tömjén** a négy-öt méter magas tömjén-balsamfa kérgéből sebzés hatására kifolyó és levegőn megszáradt gumigyanta. A tömjén áttetsző, gömbölyded vagy szabálytalan alakú, akár 3 cm nagyságot is elérő darabokból áll, amelyek sárgás vagy vörösesbarna színűek lehetnek. Ezeket megszilárdulás után porrá törték. Drága volt, királyi ajándéknak számított. Sok betegség gyógyításra is alkalmas.

A **mirha** a balsamfafélék családjába tartozó mirha-cserjék gyantája. A szomáliai balsamfa mintegy 10 méter magas, törzse vastag, színe szürkéssárgás. Az illatos gyanta a kéreg repedésein át a gyantajáratokon jut ki. Az illatos gyanta a levegőn megszárad, dió nagyságú darabokban, sárgás-vörösesbarnás színt vesz fel. A mirhát az illatszerárusok megőrölve, por, valamint folyékony formában árulták. Kellemes illatáért nagyon kedvelték. A szent olaj készítéséhez, illatosításra vagy holttest beszórására használták. Keverték borhoz is, ily módon növelve kábító hatását. Akárcsak a tömjént, sokféle gyógyír előállításában próbálták alkalmazni az idők során.

* A vakációban nem tartunk vallás- és katechéziát.

* Az **egyetemes imahetet** a szervezők által javasolt időpontban, január 17. és 24. között tartjuk, vendéglelkipásztorok szolgálatával. A részletes program és a meghívott igehirdetők listája a január 17-én megjelenő **VÁGÁNT**-ben lesz olvasható.

* A **tálatumvásár** januárban lesz, az imahét alkalmával. Szívesen fogadunk adományokat (pénz vagy iskolai felszerelés, ajándéktárgyak, játékok stb.) a tálatumvásár támogatására. A támogatók nevét az újságban is közöljük. Lehet névtelenül is adományozni. Szeretnénk, ha gyermekeinket a gazdag tálatumvásár még lelkesebb templom- és vallásóra-látogatásra ösztönöznék.

* **Esketési, kereszteleési istentisztelet előtt legalább egy hónappal jelentkezzünk a lelkipásztornál!**

* **Eljegyzési istentiszteletet tartani nem kötelező, de eljegyzés előtt a lelkipásztornak meg kell ismernie az ifjú párt – nyomatékosan kérem tehát, hogy idejében jelentkezzenek!**

* **Temetés, esketés, kereszteleés időpontjáról a kántort és a harangozót is kell értesíteni!**

* A **VÁGÁNT** interneten is megtalálható. Elszármazott szeretteink, máshol élő ismerőseink az Erdélyi Református Egyházkerület honlapján is olvashatják: <http://www.reformatus.ro/kiadvanyok.html>

* Gyülekezeti lapunk, a **VÁGÁNT**, ingyenes és megfizethetetlen. Támogatók segítségét viszont szívesen fogadjuk, 7-800 példányt kell havonta kinyomtatnunk, a nyomtatónk megvan Keszeg Árpád jóvoltából, a tonert és papírt kell megvásárolnunk. Köszönjük az eddig nyújtott szíves adományokat!

Szabó István János lelkipásztor

VÁGÁNT 24 VÁGÁNT 24 VÁGÁNT 24 VÁGÁNT 24 VÁGÁNT 24 VÁGÁNT 24

Gyülekezeti események

Temetés

December 14-én kísértük el utolsó földi útján **Hídi Gyula** atyánkfiát, 85 éves földi vándorút után. Isten Szentlelke erősítse, vigasztalja gyászoló szeretteit!

Szabó István János lelkipásztor

Hirdetések

- * A novemberi **perselypénz 1403** lej volt. Köszönjük a gyülekezetnek!
- * Köszönjük a **ravatalozóra** december hónapban beérkezett **adományokat**: Birtalan Iona és Réka₉₃ 150 lej, Balog Erzsébet₆₀₇ 50 lej, Máthé Márton és Erzsébet₂₀₄ 200 lej, Névtelen adakozó 50 lej, Birtalan Levente₈₆ 200 lej, Ifj. Hídi István₃₉₂ 100 lej, Id. Hídi István₃₉₂ 100 lej, Névtelen adakozó 100 lej, Id. Szakács Ferenc₃₀₇ 50 lej, Szász Iona₂₀₅ 50 lej. Köszönjük az adományokat, Isten adja áldását közösségünk tagjaira!
- * December 5-én az ifjúsági csapatunk, 23 személy, részt vett Kolozsváron az egyházkerületi IKE által szervezett **XV. Várom az Urat** Adventi Keresztván Zenefesztiválon. A **Kontrasztkiállítás** is megtekinthetők.
- * December 6-án 15 órától a székelyszentistváni református templomban került sor a Küküllői Református Egyházmegye **VII. Adventi Kórustalálkozó**jára, egyházközségünket a Magvető Kórus képviselte.
- * December 12-én ifjúságunk részt vett Balavásáron az egyházmegyénk havonta megszervezett **ifjúsági találkozó**ján. A következő alkalom **januárban** a mi **egyházközségünkben** lesz.
- * **Karácsonyi legátusunk Simon Emőke** VI. éves teológiai hallgató. Várjuk és fogadjuk őt szeretettel, igyekezzünk (vendégszeretetünkkel és jókedvű adományainkkal) Vámosgálfalvát továbbra is a legkedveltebb legációk helyek között megtartani.
- * December 24-én délután, a 15 órától kezdődő istentiszteleten, az óvodás és előkészítő osztályos vallásórásaink **karácsonyi ünnepély**ére kerül sor.
- * December 26-án délután a 15 órától kezdődő istentiszteleten az I-V. osztályosok **betlehemesét**, verseit és énekeit hallgathatja a gyülekezet.
- * Karácsonyi csomagjainkat a marosvásárhelyi **SURTEC** Barkácsárúház támogatásával sikerült kiegészíteni. Reméljük, hogy örömet szerezünk a gyermekeknek, köszönjük a támogatást!
- * Január 3-án egyházközségi **közgyűlést** tartunk, ahol elhangzik a lelkipásztor beszámolója a 2015-ös esztendőről.
- * Január 1-től egyházközségünk tisztviselője, Keszegh Katalin tiszteletes asszony nyugdíjba vonul. Köszönjük az alapos, pontos munkát, amit éveken át az egyházközségünkben végzett. Isten adjon egészséget és áldást nyugdíjas éveire!

KARÁCSONYI LEGÁTUSUNK OLDALA

Tisztelt vámosgálfalvi gyülekezet!

A nevem Simon Emőke, és 2015 karácsonyán ünnepi legátus lehetek a Vámosgálfalvi református gyülekezetben. VI. éves, végzős teológiai hallgató vagyok a Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetben, ami egyben azt is jelenti, hogy ez az utolsó karácsonyi legációm egyetemi éveim alatt. Az elmúlt években sok helyen megfordultam már legátusként, és most nagy örömmel szolgál az, hogy ebben a gyülekezetben is hirdethetem a karácsonyi evangéliumot.

A Marosvásárhelyhez közel eső nyáradmenti faluból, Harasztkeréről származom, ott élek családommal: szüleimmel, húgommal és nagyszüleimmel együtt. Az I-VIII. osztályt a helybeli általános iskolában, míg a középiskolai tanulmányaimat a Marosvásárhelyi Református Kollégiumban végeztem. 2010-ben, az érettségi után sikeresen elkezdhettem tanulmányaimat a kolozsvári Teológiai Intézetben. A teológia mellett tavaly ősszel elkezdtem egy két éves mesteri szakot: a pasztorálpszichológia, azaz lelkipásztorkodás szakterületén a Babes-Bolyai Tudományegyetemen, ahol szintén végzős hallgató vagyok. Örülök, hogy lehetőségem van elmélyíteni tudásomat ebben, mert úgy gondolom: lelkipásztorként majd jó hasznát vehetem az ott szerzett tudásnak és tapasztalatnak.

Az adventi időszakban sokat gondolkodtam azon, hogy mit írhatnék ebbe a cikkbe az olvasók számára amellet, hogy röviden bemutatkozom. Arra jutottam, hogy megosztok néhány olyan gondolatot, amelyek meghatározták számomra ezt az időszakot, és amelyeket fontosnak tartok elmondani az ünneppel kapcsolatban.

Úgy gondolom, az egyik legfontosabb most az, hogy ebben a nagy zsongásban, rohanásban, a sok-sok tennivaló, program között meg tudjunk állni, és igazán csendben legyünk, így várva az Urat. Engem sokszor elszomorít az a nagy zaj, az a hatalmas csillogás és a mögötte levő üresség, amely árad ránk ebben a világban. Szinte bármelyik üzletbe térünk be, mindenütt hangzik a Téalapos, Mikulásos magyar, román vagy angol nyelvű ének, amely szépen el tudja vonni figyelmünket a karácsony igazi lényegéről, és sok embernek tényleg ezt jelenti az ünnep. Emellett ott van a kisebb-nagyobb ajándékokért való hajsza, amely bizony leterhelheti készülődésünket, és mire az ünnep eljön, már nem is tudunk annyira örülni az adott és kapott ajándékoknak.

A karácsony igazi lényege azonban az a Nagy Ajándék, amit közösségként és személyenként Istentől kapunk: Jézus Krisztus és a belőle áradó igazi szeretet, világosság és élet. Aki megkapta ezt az Ajándékot, az tud igazán örülni a családjának, a rokonainak, a rég nem látott hozzátartozóknak vagy éppen családtagoknak, és az tud örülni a nagy Ünnepelet jelenlétének is. Sokszor feltettem magamnak azt a kérdést, hogy én hogyan várom az ünnepet? Mi az, ami örömet jelent nekem ebben? És azt tudom mondani: Isten és az ő megszületett Fiának jelenléte az, ami igazán szentté, meghitté és maradandóvá teszi számomra a karácsonyt. Ez az a jelenlét, amely békességet hoz a családok számára, kegyelmet hoz azoknak, akik eltévedtek útjuk során, és szeretetet hoz oda, ahol már minden megvan, csak éppen ez hiányzik még...

Én ezt az Urat várom, és karácsonykor öröm számomra Őt hirdetni, hozzá imádkozni, és Őneki hálát adni mindenért. Azt kívánom, hogy Isten adjon minden kedves gyülekezeti tag számára áldott, békés karácsonyt, a földre szállt és értünk testté lett Megváltó Jézus pedig szentelje meg, tegye az ünnep után is maradandóvá a Vele és egymással történő találkozásokat. Köszönöm szépen, mind a magam, mind pedig a Teológiai Intézet nevében, hogy ünnepi legátusuk lehetek, és önök közt szolgálhatok.

„Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuelnek nevezik majd – ami azt jelenti: Velünk az Isten” (Mt 1,23). Boldog ünneplést kívánok mindenkinek!

Szeretettel,

Simon Emőke, VI. éves teol. hallg.

Gyülekezetünk gyermekei is szeretik az éneklést és a zenét

Gyermekkorom óta szeretem a zenét, és mindig is érdeklődtem a hangszerek iránt - melyik hogyan szól, s hogyan lehetne megszólaltatni. A legjobban akkor örvendtem, hogyha egy hangszert ajándékba kaptam, s olyan nagy boldogság töltötte el a szívemet. Először hallás után próbálgattam a furulyát, harmonikát, hegedűt, s egyre jobban érdeklődtem a zene világa iránt. Nekifogtam tanulgatni, tanulmányozni a kottaolvasást, s ennek köszönhetően egyre jobban megértettem a zene lényegét, átéltem annak varázsát, és sikerült összhangba hoznom a hangjegyeket a zenei hangokkal, a zenéléssel. Egyre jobban kialakult a kottaolvasási készségem is. Természetesen, a komplex része valójában a Marosvásárhely-i Kántor-Tanítóképző Főiskolán egészült ki, és vált minőséggé. De maradnék most egy kicsit az alapszintnél. Úgy, ahogyan a kisgyermeket „eljuttatják” a betűk és a számok világába, ugyanúgy történik a zenével is azoknál a gyerekeknél, akik érdeklődnek a zene iránt – a hangjegyekkel való ismerkedés, a zenei fogalmak, a zene megszerettetése, és még sorolhatnám.

Néhány hónappal ezelőtt vallásórás gyerekek, illetve ikések is érdeklődtek hangszerek iránt, és szabadidőmben próbáltam a legjobb tudásommal különféle módszerek segítségével oktatni, tanítani őket, figyelembe véve az életkori sajátosságait is. Hála Istennek, sikerült egy kis zenekart létrehozni ezekkel a gyerekekkel és az ikésekkel, valamint egy gyermekkórust is, így teljesült, az, amiről a lelkipásztorral már régóta beszélgetünk, hogy Vámosgálfalvának kell legyen gyerekkórusa és együttese is, annyi ügyes gyermek van. Nevet még nem kapott egyik együttes sem, de ezután ez következik. A gyermekkórus csupán egy-két hónapja alakult, már volt fellépésünk templomunkban és a kultúrotthonban.

Úgy gondoljuk, hogy mindez nagyon szép és hasznos, léleképítő jellegű, mind a gyerekek, mind a felnőttek számára. Hangszereink is vannak - szinte saját hangszerek - de a jövőre nézve gondoskodnunk kellene a kihangosításon is, azért, hogy jobb legyen a minőség, szebb hangzást nyerjünk ez által, s főleg az, hogy egy szabadtéri fellépésen is hallhatóbb legyen a zenélés.

Aki bármilyen anyagi támogatással tudna segíteni e cél érdekében, annak nagyon hálásak lennénk.

Kívánok mindenkinek Istentől megáldott Békés, boldog, szeretetteljes Karácsonyt!

Szabó Gyula - énekvezér

Nem utolsó sorban, köszönetet szeretnék mondani minden IKE tagnak, akik alkalomról-alkalomra ott vannak minden tevékenységünkön, együtt dolgozunk és szórakozunk, kántor urunknak, aki folyamatosan mellettünk áll, és mindig nyitott új dolgokra, A gondnok úrnak és a presbitériumnak, akik támogatják tevékenységeinket, a Nőszövetség tagjainak, akik, ha kell, pánkót sütnek, szendvicseket kenek, kenyeret sütnek, ha kell, koszorút készítenek velünk. Végezetül a tiszteletes úr türelmét és odaadását, amivel mindig mellettünk áll, és mindenben támogat, nem lehet elég „köszönöm” szóval kifejezni. Ahogy a tiszteletes úr szokta mondani: „nem kapunk jutalmat minden önkénteskedésért, nem is azért vállaljuk. A közösséget, egyházunkat szolgálva Istentől kapjuk a jutalmat. Emberként csak köszönetet tudunk mondani, s ami ennél több, azt fentről kapjuk.”

Réti Ingrid

VÁGÁNY 24 VÁGÁNY 24 VÁGÁNY 24 VÁGÁNY 24 VÁGÁNY 24 VÁGÁNY 24

Kárpát-medencei Imanap

December 6-án délelőtt 11 órától a Kárpát-medencei Imanap liturgiája szerint tartottuk az istentiszteletet. Meghívtunk, Berekméri Csilla lelkipásztornő nemcsak Isten ígését hirdette, hanem bemutatta nekünk a Vajdaságot, szülőfaluját, Magyarittabét, és a szerbiai magyarok életét. Jó volt a kivetített képek segítségével egy képzeletbeli utazásra indulni a lelkész nő szülőfalujába, ahol nemzettársaink, magyar reformátusok, hozzánk hasonló problémákkal küszködve, Isten segítségével bízva élnek.

Szabó István János lelkipásztor

Egy különleges vallásóra margójára

Egyik leghálásabb tevékenység egyházközségünkben a vallásóra. A gyermekek jönnek, sokan érkeznek minden alkalommal. Nincs türelmük várni, sokszor fél órával hamarabb is ott vannak. Nem fértünk a parókia imatermében, de a gyülekezeti terem is néha kicsinek tűnik, különösen bibliahét alkalmával, vagy akár a december 22-én tartott vallásóra alkalmával.

Általában két csoportban folyik a vallásóra, de most együtt volt a 65 gyermek, az ikések, kántor, lelkipásztor, és kedves pedagógusaink, Ozsváth Ilona és Végh Enikő, akik a kicsik karácsonyi felkészítését vállalták.

A vallásóra lényege általában nemcsak tanulás, hanem ének, játék, verseny. A célunk az, hogy a gyermekek jól érezzék magukat a közösségben, örömmel jöjjenek. És ha a vallásórán szeretik, akkor jöjjenek el a templomba is – még ha nem is gyermekek nyelvén szól a prédikáció – tudják, hogy közöttünk a helyük.

Ezt akartuk az ikésekkel is tudatosítani a gyermekekben – közénk tartoznak, egy csapat vagyunk, jó dolog közösen ünnepelni.

Egy tortát vágunk fel – mert a gyermekek nagyon szeretik. De kinek lesz a születésnapja? – vallattak a gyermekeim, mikor a hozzávalókat megbeszéltük, és elindultunk megvásárolni. Azt akartam, hogy ők találják ki... Akinek születésnapja lesz, annak nem szoktunk ajándékot vinni, hanem sokkal inkább mi kapunk Tőle. Senki nem süt neki tortát – és ha meg is süti valahol egy kedves nagymama, akkor sem Jézus fogyasztja el, hanem szétosztja nekünk, gyermekeknek és a fiataloknak.

Karácsony ünnepére készülve az ikések színdarabot mutattak be, de úgy, hogy a gyermekek mondták, kik a történet szereplői, és kinek mit kell tennie a történet szerint.

Nagyon szerették a gyermekek a táncot is, amit egy bibliahéten tanult ének dallamára kellett mutogatni.

Az ingyenes tombolajegyekkel mindenki nyert valamit – de nagy volt az izgalom, hogy épp kinek a számát húzzák ki egy kisautó, írószer, füzet vagy plüssmaci mellé.

Hogy a meglepetés teljes legyen, minden gyermek egy Kinder Meglepetés-tojással térhetett haza.

Köszönjük a tortát a névtelenül ajándékozó nagymamának, a fiataloknak a tombolára ajándékozott kedves játékaikat, köszönjük az ikének és a nőszövetségi tagoknak, hogy elkészítették a vallásórákkal együtt az adventi koszorúkat, az RMDSZ Nőszervezetének és önkéntes ikés fiataloknak, hogy árusították ezeket, és legfőképp azoknak, akik megvásárolták – nem titok: az eladott koszorúk árából tudtuk ezt a vallásórát megszervezni, a kellékeket megvásárolni.

Isten áldása legyen gyülekezetünk minden tagján, és adja, hogy ne csak Karácsony előtt, hanem még sokszor szerezhessünk egymásnak örömet!

Szabó István János lelkipásztor

„Történt egyszer, hogy valahol imádkozott...” Lukács 11,1

Egy vasárnapi prédikáció során, a tiszteletes urunk által felolvasott igerész elég volt ahhoz, hogy Isten újra szóljon hozzám, és arra késztessem, hogy átgondoljam az elmúlt heteket, elmúlt tevékenységeket...

Sok minden történik egy ember életében akár egy nap alatt is, ezért képtelenek vagyunk minden megélt pillanatot emlékezetünkben tárolni. Szokták mondani, hogy kellemes és kedves pillanatokát éljük át, és teremtsünk, azért, hogy nehezebb életszakaszokban legyenek kedves emlékek, amire érdemes emlékezni. „*Megtanultam, hogy az emberek elfelejtik, amit mondasz, és elfelejtik, amit teszel. Az egyetlen dolog, amire emlékezni fognak az, hogy milyen érzéseket váltottál ki belőlük.*”- mondja Maya Angelou, amerikai író. Erre építeném mindazt, ami nemrég történt Kolozsváron a Kontraszt kiállításon, majd később a „Várom az Urat” Adventi keresztyén zenefesztiválon.

Ahhoz, hogy a Kontraszt kiállításra elmehessek, le kellett mondanom másik fontos programomról. Sokszor van ez úgy, hogy két, akár több időpont tornyosul ugyanarra a napra: erről szólnak a prioritások. El kell döntenünk, mi az, ami fejleszt bennünket, mint egyéneket, mi nem tűr halogatást, és mi által épülhetünk ahhoz, hogy jobbakká válhassunk, hogy magunkat, és ezáltal környezetünket is pozitívan építhessük.

A Kontraszt kiállítás egy „kiál(lí)tás a családokért, fiatalokért” (campus.szabadsag.ro), amit, sokan másokkal együtt, úgy gondolom, minden felnőttnak is meg kéne tekintenie, főleg át kell élnie. Mert a Kontrasztot át kell élni, különben nincs értelme. Egy olyan kiál(lí)tás, amihez idő szükséges. De az ott eltöltött óra nem időpocsékolás, mert keményen megdolgoztatja a lelket. Hét témakörben hatol az ember lelkébe, ami még tabu nemcsak közösségünkben, de sajnos nagyon sok más helyen is. Ezek: családon belüli erőszak, példaképek, házasság/válás, abortusz/gyermekvállalás, függőségek/szabadság, öngyilkosság és utólag – megváltás.

Azzal a szándékkal is érkeztem oda, hogy hagyom magam áthatni az üzenetétől. Amint elkezdtem a labirintusában „működni”, éreztem, ahogyan a torkom elszorul. Nehéz volt könnyeimmel küszködni, hiszen a megdöbbenéstől, akaratom ellenére is kibuggyant szemem sarkából a könny. Ott lehetőség volt az önreflexióra, hiszen, véleményem szerint, nincs olyan ember, aki ne ismerne magára egyikében, a hét téma közül. Ezek a témák annyira valóságosan és olyan könyörtelen igazsággal, realitással vannak előadva és feldolgozva, ahogyan azt mi, emberek mindennapi életünkben nem vesszük észre, hiszen más az, amikor kívülről, objektíven szemléljük a világot, akár saját cselekedeteinket (mert a bűnbeesés óta hajlamosabbak vagyunk a másik szemében meglátni a szálkát), és megint más, amikor mi magunk, szubjektíven cselekedjük mindazt, amiről azt hisszük, amiről tökéletesen meg vagyunk győződve, hogy jó, azonban valójában annyira gonosz és aljas.

A *Várom az Urat* Adventi zenefesztivált decemberben Kolozsváron tartották, mi, az érdeklődő fiatalok a fesztivált egy kis kirándulással kötöttük össze, meglátogattuk a teológiát és a Kontrasztkiállítást.

Neked szól a dal címmel egyházmegyei zenefesztivált rendeztek Backamadarason a nyár folyamán, itt is jelen voltunk.

Nagy büszkeségünk az ifjúsági lapunk, a VIFI, a Vágány kistestvére. Ezt mi írjuk. Jelét Mhz-ben nem lehet mérni, a jel lényege a Szeretet.

Amire én személyesen a legbüszkébb vagyok, az az ifjúsági zenekarunk, amely már egyházközségünkben és egyházmegyei ifjúsági találkozón is szolgált.

Ha már egyházunknál tartok, január óta ifjúsági csoportunknak sok tevékenysége volt, sokszor közreműködve vallásórásokkal vagy a nőszövetséggel. Énekeltünk Haranglábban az IKÉ-vel imaheti alkalmon, énekeltünk imaheti alkalmakkor gyülekezetünkben is, és verset mondtunk, táalentumvásár alkalmával besegítettünk, légátusokkal megismerkedtünk, karácsonyfát díszítettünk, bibliaismereti vetélkedőt szerveztünk, amin részt is vett pár ifisünk, vakációs bibliahéten segítettünk, adventi koszorúkat készítettünk, havonta segítünk a lelkipásztornak tűzni és túrni a gyülekezeti lapot, a Vágányt, stb.

Két év alatt több tábort is szerveztünk, és megfordultunk egyházmegyei táborokban is. Ember-Halász napok, szovátai tábor, ivói tábor és maroshévízi tábor.

A legutóbbi tevékenység, amiből kivettük részünket, az Erdélyi IKE által megszervezett „Ajándékozz örömet” projekt. Ez olyan kezdeményezés, ami igyekszik szebbé tenni a nehezebb körülmények között élők ünnepét. Mi is csatlakoztunk, csomagokat készítettünk a balavásári gyerekotthonban élő 9 gyereknek. Kimondhatatlan érzés adni és látni ezeknek a gyerekeknek az örömét. Örülnek annak, hogy kapnak valamit, ami nekünk már felesleges, s mégsem szeretnénk, ha csak úgy eldobnánk. Mikor látja ezeknek a gyerekeknek a mosolyát... ilyenkor jön rá az ember, hogy mennyi felesleges dolga van, és mennyi mindent kíván, amire valójában nem lenne semmi szüksége.

Arról beszélgettünk egy alkalommal, hogy ezek az ifjúsági találkozók és tevékenységek nem voltak hiábavalók, Isten bennünket is megajándékozott egy közösséggel, az adakozás örömeivel és lehetőségével, s most már boldog lélekkel várhatjuk a legnagyobb ajándékot, a karácsony csodáját. Mert az egyetlen feladatunk az, hogy azt válasszuk, amit Isten választott számunkra, hogy igent mondjunk arra, amit ő eltervezett nekünk. És az összegyűjtött jó emlékek újra és újra vissza fognak vonzani Isten jelenlétébe.

Újabb év, újabb emlékek, nagyobb hit!

Nem is lehet úgy elkezdni e cikk megírását, hogy én számolnék be ebben az évben történt eseményekről, mert nem minden januártól-decemberig történt. Minden már 2 éve működik.

Nem csak abból áll az IKE, hogy vasárnap összegyűlünk, beszélgetünk, énekelünk és kb. ennyi. Sokkal többről van szó. Barátságok alakultak, és van egy közösség, amely kezd hónapról-hónapra szilárdabb lenni. A legfőbb célunk, hogy olyan emberekké váljunk, akik meg tudják „bontani” a tetőt, és lehozni Isten erejét közénk. Sokszor megkérdem magamtól: „Mi olyat mutatott neked Isten, amit mások nem látnak?” S itt a válasz is: „Bármi is legyen az, ő meg fogja adni az erőt is, hogy véghezvidd. Mert nem kell természetfeletti lénynek lennünk, sem pedig tökéletesnek, csak kell, hogy legyen egy „iránytűnk”, lássunk és legyen hitünk meg is tenni.”

Sok minden történt ez alatt a 2 év alatt, nagyon sok helyen megfordultunk, mivel havonta ifjúsági találkozókra járunk, amiről büszkén mondhatjuk, hogy a vámosgálfalviak soha nem hiányoznak! Nagykend, Szászcávás, Kiskend, Vámosudvarhely, Szőkefalva, Kelementelke, Bonyha, Szővérd, Sövényfalva, Magyar királyfalva, Segesvár, Harangláb, Gogán, Gyulakuta, Székelyabod és nem utolsósorban Balavásár... felsorolni is hosszú, volt, ahol már kétszer is megfordultunk, többször mi is házigazdák voltunk. Ez két eredményes év összegzése.

Idén a Tízparancsolat volt az ifjúsági találkozók témája. 10 találkozó 10 különböző helyszínen. De mindenekelőtt az előadások üzenete a lényeg, hogy értsük meg Isten parancsolatait, és tartsuk be őket, mert tőlünk ezt kéri az Úr. Az utolsó istentisztelet házigazdája Balavásár volt. Földvári Tibor, balavásári lelkész mosolyogva köszöntötte a népes gyülekezetet templomában, örülve, hogy év végén majdnem 120 fiatal összegyűlt. Enyedi Csaba lelkész tanár előadása a kívánságainkról szólt. Elmondta, hogy vannak jó és rossz kívánságok. Kihangsúlyozta, hogy ne kívánjuk egymás dolgait, sőt örüljünk, hogy másnak is van. Örüljünk másoknak, ne tekintsünk mindig mindenre rossz szemmel, mert lehet, hogy amit mi kívánunk, azt Isten okkal nem adja meg nekünk. De ugyanakkor ott van az a kívánság is, ami Istennek tetsző, mint például az úrvacsora, amivel folytattuk a délutánt. Az együttlét második felében fiatalos úrvacsoraosztásnak lehettünk résztvevői. Az egyházmegyénkben szolgáló lelképásztorok osztották az úrvacsorát, közben a Mini Sófár a *Kenyered és borod táplál engem* úrvacsorai éneket énekelte.

Másik esemény az újévi *Égjen a láng* zenefesztivál Marosvásárhelyen, ahol idén januárban megfordultunk, és jövőben is készülünk részesei lenni, mert „Igazán!” a SZERETET lángja kell az új évben megvilágítsa és melegesse a szívünket.

Amint végigolvastam és nézegettem a kiál(lí)tást, csak egyetlen gondolat futkosott a fejemben: „Istenem, mi annyiszor de annyiszor bántunk téged. Olyan nagymértékben és olyan súlyosan követjük el a bűnök mindenféle fajtáját, miért engeded, hogy egyáltalán még létezzünk?” Ott azon az órán keresztül megtapasztaltam a bűnös lényemnek mindenféle aljasságát, és csak annak örültem, hogy nem kellett senki másnak látnia, mennyire szennyes a lelke. Szégyelltem magam Isten előtt, bánkódtam rajta, és lelkiismeret-furdalásom volt, hogy annyiszor, talán minden napomban bántottam és bántom Őt... Világosan és tisztán fedeztem fel, és értettem meg a világ és jómagam bűneit...

És akkor jött az utolsó része, a világosság a sötét alagút végén: a megváltás. Miután végignéztam saját bűneimet, és nagymértékben elszörnyedtem tőle, sőt mi több, semmi esélyt nem adtam magamnak, találkoztam a zsoltárossal, a megváltással, egyben a válasszal is az előbb feltett kérdésemre: „*Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. Mert amilyen magas van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket.*“ Zsolt. 103,8-12

Egy utolsó kis videócska megértette velem, hogy van megváltás, van remény és van szabadulás, mert „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.“ Jn. 3,16 Megértette velem, hogy Ő annyira **szeret** bennünket, hogy képes volt egyetlen Fiát nekem feláldozni, emberként a Földre, közénk elküldeni, csak azért, hogy mi személyenként találkozzunk vele, hogy ez által élni tudhassunk.

Legtöbbször ez a kis bibliai idézet olyan egyértelmű és rutinos már, hiszen minden vasárnap halljuk a templomban. Elengedjük a fülünk mellett, talán elhadjuk halkan magunkban a tiszteletes úrral együtt, és legtöbbször nem figyelünk fel az üzenetére. Olyan, mint egy vers, amit lámpalázunkban hadarunk, és csak arra figyelünk, nehogy megakadjunk. Nos, miután ott, a Kontraszt kiál(lí)tás végén találkoztam ezzel a megszokott igével, már más formában figyelek rá, és hálával, néha örömkönnnyekkel a szememben figyelek fel rá, és boldogság tölti el szívemet, hiszen tudom, hogy **szeretve** vagyok.

Mint balzsam a fájdalmas sebre következett az adventi zenefesztiválon hallott, a Sófár, régeni együttes által előadott ének, aminek a kellemesen hangzó dallamában úgy éreztem, hogy: „Jaj de jó... mégis van esély. Isten vár rám“.

Egy kis sora rádöbentett arra, hogy sokan közülünk tévesen gondoljuk és hisszük a megváltást. Úgy gondoljuk, mi várunk, azt hisszük mi hívjuk Istent életünkbe, pedig mást sem teszünk ezáltal, csak felborítjuk a sorrendet. „*A mennyben fent számítanak rád./ Az Atya a kapuban várja tékozló fiát.(...)/ Isten vár, Ő soha fel nem adja.*“

Isten vár bennünket, Isten munkálkodik életünkben, ha jó, ha rossz történik benne, és végül megértettem azt a bibliai ígéretet is a Lukács evangéliumából, miszerint „*Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.*” Lk.15,7

Annál nagyobb volt az örömöm, amikor egy nagyon kedves személlyel beszélgetve, megtudtam a „Várom az Urat” adventi keresztyén zenefesztivál szerény kis történetét, ugyanis az indítványozók között szerepelt egy falunkból elszármazott személy is. A 15-ik alkalom után csak alátámasztom azt a kijelentést, hogy életünkben semmi sem véletlen.

Így „történt egyszer, hogy imádkoztam“, és imádkozom, hogy mindenki ajándékba a karácsonyfa alá olyan érzelmeket helyezzen, hogy azok mindig kellemes emlékek maradjanak szeretteik körében.

Fülöp Csilla

Elmúlt az Advent...

De érkezik a beteljesedés... Az ígéret beteljesedése, az Öröm, amire mindannyian vártunk ebben az adventi időszakban.

Advent érdekes és hihetetlen áldásos lehet annak, aki felfigyel, különösen és tudatosan ebben a várakozási időszakban.

Adventkor mindenki azt kívánja, hogy “Áldott elcsendesedést”. Csendesedést... Mert igazán csak az tud várni, aki nem toporzékol türelmetlenül, hanem csendesen, alázatosan és szelíden bevárja az órát, amikor eljön Ő, az isteni mivoltából megtestesült Gyermeke, a világ Bekessége, lelkünk békessége...

A csendesedés... Kolozsváron voltam az ifjúsággal, amikor ezek a gondolatok születtek bennem. Egy zenefesztivál, amelyen túl hangos volt a zene, nekem pedig csendre lett volna szükségem. Hát kimentem, hátha kint csendesebb helyet találok, és ámulattal észleltem, hogy kint még zajosabb volt. A főtérén visszhangzó, örületesen hangos koncertezés... Az emberek sietve lökdösték egymást, a kávéházak mind tele, a bank-automaták kiüresítve, gyerekvizitások, türelmetlen sofőrök...

Aztán azon töprengtem, hogy talán minden ember, aki ezekben felismeri magát, menekül. Menekül saját magától. Kompenzálja magát az ünnep hevével: takarít, süt, főz, azt mondja a családjának, de nem látja, hogy pont a jelenlététől fosztja meg családját. Túlórákat vállal, hogy több pénze legyen nagyobb és drágább ajándékokra, azt mondja, hogy így nagyobb örömet szerez, de nem veszi észre, hogy a szeretet és igazi öröm a törődésben, egymásra figyelésben és jelenlétben nyilvánul meg. Vásárlásba menekül, elköltve a még meg sem levő pénzét, adósságba merülve, azt gondolván, hogy így lesz békés, boldog karácsonya, hiszen megtestesül a szíve vágya, álma; de elfelejti, hogy

tavaly karácsonykor ugyanez történt, és a tárgyak, amiket megvásárolt, az ünnep elmúlásával boldogságát is vitték. Mert a tárgyak csak ideig-óráig voltak képesek boldogságérzetét kielégíteni.

Mi, emberek, nem szeretünk elcsendesedni, mert, amikor csend vesz körül, találkozunk önmagunkkal. S attól függetlenül, hogy mennyire vagyunk jóban Istennel és saját magunkkal, mégis ott állunk a saját ÉNünkkel a csendben, a sötétségben, és figyelünk magunkra, Isten közelségében. Olyankor előtörnek a lelki fájdalmaink, a sérelmeink, a lelkiismeret, a szeretetre vágyakozás (és még annyi minden más), ami természetesen fáj, ezért nem szeretjük. De ha mégis sikerül egy kicsit magunkkal tudatosan törődni, és attól függően, hogy mennyire vagyunk őszinték, előjön az a gondolat is, hogy talán tehetünk valamit, hogy mindaz, ami megakadályoz a boldogságunkban, megváltozzon. Talán tehetünk valamit azért, hogy a lelki fájdalmunk elmúljon megbocsátás által („*Bocsássatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban*“ Ef. 4,32), hogy sérelmeinken átessünk megbékélés által („*Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által*“ 2Kor. 5,18), hogy lelkiismeretünket nyugtassuk hibáink beismerése és jóvátétele által („*Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok*“ Jakab 5,16); hogy elismerjük, hogy szeretve csak akkor lehetünk, ha előbb mi szeretünk, őszintén és feltétel nélkül („*Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal.*“ Mt. 7,12), de főleg, ha engedjük, hogy ama csendben Isten költözzön belénk Szentlelke által, mert csak így lehetünk képesek az igazi, feltétel nélküli szeretetre.

Sokan azt mondanák, hogy mindez nem lehetséges, vagy hogy felülmúlja emberi képességeinket, pedig az Advent jó alkalom arra, hogy mindezeket, egy gyertya mellett, az otthon melegében megtapasztaljuk. Mindehhez csupán két lépés szükséges: őszintének lenni és, hogy leüljünk csendben imádkozni. Hogy a csendben, magunkba mélyedve és Isten határtalan kegyelméből felfedezzük ezeket a hibákat, és Jézushoz hasonlóan, aki „önmagát megüresítette” (Fil. 2,7), megüresítsük mi is magunkat ezektől a kínzó érzelmektől, hogy ne kelljen többé menekülnünk, hanem boldogan énekeljük: „*Ó, jöjj, ó, jöjj, Immánuel*“ (énekeskönyvünk 185-ik éneke)

„*Immánuel azt jelenti: Velünk az Isten. Nem azt, hogy velünk volt vagy velünk lesz. S bár sokszor úgy gondoljuk, mi várunk, ez igencsak fordítva igaz: Isten vár bennünket. Várja, hogy kiüresedjen belőlünk a sötétség, hogy be tudja tölteni életünket fénnel, az Ő szeretetével, békéjével, örömeivel, felülről érkező reménnyel.*“ O.N.

Kívánom, hogy ez a Karácsony más legyen, mint a többi, hogy az Advent újra betöltse a szíveket a maga négy gyertyafényével, hogy ez által mind együtt örülhessünk Jézus születésének!

Fülöp Csilla